

andre behandle de Lovforslag, der komme, efter deres egen Fortjeneste, og saaledes som de foreligge.

Saa har Udvalget ogsaa selv hentydet til den store Fare, der er for, at man søger at unddrage sig for at betale Staten ved at indrette sig paa forskellig Maade med Hensyn til sit Ølforbrug, og det har navnlig gjort opmærksom paa, at med denne enorme høje Stat af 10 Kr. pr. Td. bliver denne Fare for, at man vil se at unddrage sig Staten ved at indrette sit Ølforbrug paa anden Maade, overmaade stor, og derfor bliver hele Indtægten, man venter, ogsaa usikker. Jeg tror derfor, at det er berettiget at sige, og det vil det ærede Udvalgsskiftet give mig Ret i, at det, De her forlange, at vi skulle gøre, er et „leap into the dark“ et Spring ud i Mørket, med Hensyn til hvilket vi ikke vide det mindste om, hvor vi komme hen, og hvorledes vi komme fra det. Men saa trøster det ærede Skiftet sig med at sige: Ja, men Ølet er dog et ypperligt Skatteobjekt! Er det en god Grund? Er det Grunden til at vedtage en slet Ølstatelov, at man har et godt Skatteobjekt? Det er meget muligt, at Øl er et godt Skatteobjekt, og jeg skulde med Fornøjelse være med til en Ølstat under visse Omstændigheder. Men jo bedre et Skatteobjekt er, desto bedre maa man se at gøre den Lov, man anvender dertil, og ikke sige, at da Skatteobjektet er godt, kan det være det samme, om Loven er daarlig. — Dernæst trøster man sig ved at sige: Ja, men vi have jo lovet en Overgang paa 4 Aar; i 4 Aar skal der jo kun betales 7 Kr. pr. Td., først den første Oktober 1895 skal der betales 10 Kr. pr. Td. Jeg siger, at den Trøst er ikke stor, naar man kommer til 1895. Ti Kroner i 1895 er vel omtrent det samme som ti Kroner i 1891, og at saa Ølbryggerne og Publikum i 4 Aar kun betale 7 Kr. kan være en Bøttelse, men nogen væsentlig principiel Bøttelse kan jeg ikke se deri.

Men saa antager jeg, at Humlen — man taler jo om Øl — kommer i Slutningen af Udvalgets Skiftets Udtalelser, hvor det siges: Vi gaa alligevel, trods alle vore Betæneligheder, med til at vedtage denne Ølstatelov, fordi den kun er en Begyndelse; Enden er, at vi kunne saa Brændevinen ind med, og naar vi vedtage denne Ølstatelov, saa bliver en forhøjet Brændevinsstat en Nødvendighed. Det siger det ærede Udvalg, saa det er ikke noget, jeg lægger ind i deres Tankegang, det er deres Tankegang. Dertil siger saa Mindretallet, de 3 Herrer af Venstre, som udgøre et Mindretal: Ja, men det er ikke vor Tanke.

Men det kunde dog være, at de 3 Herrer kom til at erkende, at Udvalgets Skiftet har Ret i, at vedtager man en Ølstat, hvor man betaler Alkoholen 7 Gange stærkere i Øl end i Brændevin, kommer Nødvendigheden, som de Herrer, selv om de maatte være nok saa stærke, ikke ville være i Stand til at staa imod; de staa imod en Gang til Valgene, og naar saa Valgene ere overstaaede, blive de Herrer ikke saa stærke. Og vi kende jo ikke de hemmelige Forhandlinger. Det er muligt, at de hemmelige Forhandlinger ogsaa have drejet sig om Brændevinen, og at der mulig er sat et Tidspunkt, hvor man skal nærmere ind paa det. Ligesom man jo faar en Ølstat i Aar, en eksorbitant Ølstat, skulle vi om et Par Aar maaske have en Brændevinsstat, som sammen-smeltes med et eller andet, Gud ved hvad. Det, som altsaa ligger bagved, skal jeg ikke komme ind paa — men maaske jeg blot i Almindelighed maa sige, at det forekommer mig, at man nu er stillet overfor et Lovarbejde, som drejer sig om ja, hvormange Millioner om Aaret, kan ingen sige, maaske 5, maaske 8 Millioner, i alt Fald naar man kommer til den fulde Stat af 10 Kr.; 1 eller 2 Millioner mere eller mindre, derpaa kommer det jo ikke an i denne Slagnings- eller Sammensmeltningstid, lader os blot se at faa Loven igennem eller faa et Resultat, det er det, som det kommer an paa. Der er kommen en febrilsk Fær for at faa noget, som hedder Resultat; om Resultatet er godt eller daarligt, derpaa kommer det ikke saa meget an. Det er ligesom med den ærede Krigsministers Gendarmer. Naar der blot kan paavises saa og saa mange Resultater med saa og saa mange Vagabonder, saa er man fornøjet, og saa tror man at have vundet, at den Institution har gjort god Nytte. Men vi andre, som ikke have været med til disse hemmelige Forhandlinger, kunne jo dog nok have Lov til at undre os noget over, at man begynder saaledes med at vedtage Beslutninger, som slaas fast, og som skulde gennemføres, som skulde jages igennem i sidste Maaned, og som jo i Virkeligheden maa gøre den Diskussion, man her fører — de Herrer have samme Indtryk deraf som jeg — om Ølstaten til en Jarce. — Vi andre have Lov til at sige vor Mening, lægge vore Hoveder i Blod og sige, hvad godt vi have at sige om en saadan Lov, det betyder ikke noget, det er bestemt i Gudernes Raad, hvad det skal blive til, og vi kunne saa tale, saa længe vi ville. Naar jeg har stillet mine Endringsforslag her, venter jeg ikke, at de skulle gaa igennem, men jeg har stillet dem for at lette min